

Hayatmış Meğer Şiirin Ta Kendisi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Nisan 2021

Düşler biriktir sarnıcında, sevgili ve yağız delikanlılar gibi seksin şiirler bir mahzenden bir aydınlığa ve dik başlı sevdamin da sesinde ölsün yalnızlık ve göğe her b/aktığımda s/üzülen yaşlarıma misafir gelsin yarınların özleminde bir kuşa öykündüğüm gibi bir de öldürdüğüm diğer yarım da bir açıp bir salsun şarkılar ve dinlemede geçen ömrün bu son deminde varsın aralıksız sökün etsin sözcükler.

Göğe her konuştuğumda.

Duvağı yırtık bir tülle kaplı o gecekonduda.

Misali unutsun insanlar acıyı yoksulluğu ve şehirler adasın evren kıyıda köşede kalan hangi acıysa varsın yarenlik etsin melekler masum kalan her insanın da sağdıçı olsun neşeye duyulan özlem.

Rengimle savur beni.

Saçlarımda dipsiz kuyular.

İçimde esen yelinse yok meali.

Elbet şakıdığım kadar sakladığım yarınlar.

Hicabı yoktur içimdeki çocuğun itirazı da yoktur artık en çok meylettiğim mademki huzur dolu bir aydınlık tek ricam mazimden yeter ki düşsün yakamdan...

Gel gör ki borçluyum da dünüme yoksa hala nasıl ak ve masum kalırdım durduk yere?

Ölmeden doğmadan bir gün gibi gecesi تنها bir düş gibi.

Varlığıma atıfta bulunduğum her şiir oysaki hayat/mış bir ömür şiirin ta kendisi.

Gölgemle savrulduğum.

Ah, içimdeki kiblede saklı masumluğu savunduğum.

Rengi yok madem günlerin hep mi pembeleşir yanakları özlemim?

Bir nida ise dibinde uçurumun bense düşerken dibe yamaçtaki kırık dala tutduğum elbet tutulan dilim ve titreyen sesim nasıl da savruk özneymiş günbegün daha da çok sevebilmenin ta kendisi elbet sığındığım bir rahmet ki aşkın da meali her sözcükle hemhal bir düş gibi başımda esen kavak yelleri...

Gönül rotam.

Elbet bir ömürlük fizibilite raporu yüreğimin ve kaskatı kesildiğim dünün de hala saklı iken külfeti ne zamanki şu yokuşu çıktım defalarca öğrendim sabrı da selameti de en çok yaşamayı ve sevmeyi elbet Allah'ın rızası ile.

Peçesi yok/muş ömrün gel gör ki bir tülün ardına g/izlendiğim.

Ne nemrut ne uyduruk bir düzen benim kurduğum elbet sirayet eden her hayalin her umudun da nuru ile yerin göğün dolduğu bazense kabımdan taşıp en çok da sevdalı yüreklere mazhar bir renk uyumu benimki elbet mavi ile pembenin bozgunu ile karanlıkları aydınlığa kavuşturan o büyümlü nazar.

Mevsimlerden beyitler ördüğüm.

Safça sevip geri püskürtüldüğüm.

Amblemi olmayan düşlerden hayatlar çizdiğim en çok semanın müdavimi bir kuş gibi uçtuğum yer gök aşkın çizdiği kavislerde şerh düştüğüm özlem ötesi bir hasretle yanıp tutuştuğum.

Renk körü insanlık ve de aşk körü.

Sevda'nın namelerinde seken hangi kurşundur söyle, söylemediklerime bir sor bakalım, neden, diye.
Tutarsız sevdiğim.

Tutanaklara geçtiğim.

O tual ki içinde kaybolduğum.

Titride hayatın tümünden gelip yokluğa nail olduğum elbet kaderin güftesi iken yazgım her seste sözcüklere ayrı paye verdiğim ve duyguların kulvarında bir nota gibi sektığım ve gamlı ruhumda ar bildiğim ufumda şanlı bir soy ağacına diktiğim bir sözcük gibi künyemde saklı ne varsa aşkın ve inancın ve de sevginin hatrına varlığıma namzet hiçliğimin dokunuşuyla vakfım artık evrende saklı ruhuma.

Kös kös yaşamadığım.

Kasmadan sevdiğim ve yazdığım.

Kazdığım o kuyu ki kalemin ucuyla.

Ve işte batmamak üzere doğdu güneşim ne zamanki dokundum içimdeki yetim çocuğun başına...

Hem ne ki sevdiklerim ve yazdıklarım elbet aşkın tutulan nutkunda bir bir sökün etmekte içimdeki sessizliğim nasıl ki nabzını tutarken hayatın umutla olan dostluğunda...